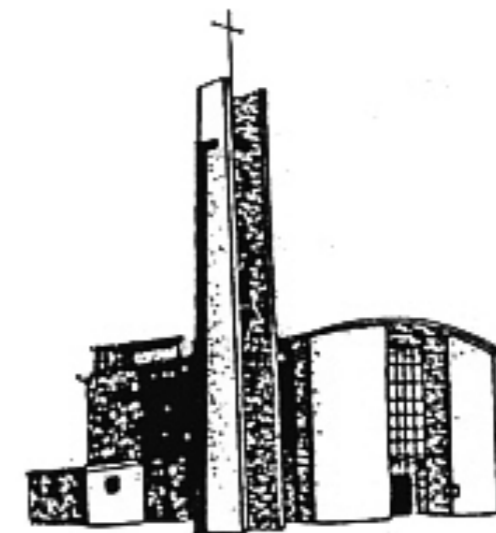


ECHO VAN HET VERLEDEN

Muziek is niet alleen
schoonheid.
Muziek is bovenal
blijheid.





BEWEGINGSKERK

De Bewegingskerk is een hart- en geestgemeenschap van mensen, die met elkaar verstaan, dat de diepte van het leven en van menselijke verbondenheid iets goddelijks is.

Een gemeenschap van mensen die willen vieren wat zij geleefd hebben en leven wat zij gevierd hebben als bevreugding en bevruchting van leven en geloven.

Dit is een communitas, een beschouwend levende verspreid wonende gemeenschap van mensen die zich baseren op de grondslagen van het leven en daarin met elkaar communiceren.

LEVENSDANS

De Bewegingskerk is een kerkelijk verband waarin de eenheid van lichaam en ziel tot leven komt in de dans : het lichaam belichaamt de ziel, de ziel bezielt het lichaam.

Dans van het lichaam met de ziel, beweging van de ziel met het lichaam elkaar belichamend en bezielend. En zo wordt het leven gevierd : het leven wordt gedanst, de dans wordt geleefd.

Zo komt liturgie tot leven en wordt de Eucharistie gedanst in het aanwezige bewegen van de eeuwig bewegende God in het midden van de cirkel en in kloppende mensenharten.





CENTRUM

In de gewijde dans wordt het middelpunt van de cirkel ervaren als het goddelijk midden.

Daarheen bewegen zich de danspassen, houding en gerichtheid en daardoor wordt de dans een gebed.

Vandaaruit beweegt God zich naar de schepping en treedt Godin de mens dansend tegemoet.



CIRKEL

De cirkel is symbool van oneindigheid, zonder begin en zonder einde.

Daarom is dit het symbool van God die is in tijd en eeuwigheid.

Lichamelijk en geestelijk ingaan in deze betekenis geeft deel aan de tijdeloosheid van God.

MUZIEKGOD

Als ik naar muziek luister,
hoeft dat niet van U af te leiden,
God/Godin, als ik tenminste beseft
dat U de muziek zelf bent.

U : in deze bewegende stromende
betekenis van leven en zijn,
U : inlevend doorvloeiend in mij
als liefde en licht van U.

Daarnaast kom ik U zo anders tegen,
als hoge heilige Geest in woorden
en geschriften, als innerlijke
mij beminnende diep in mijn hart.

En ik zie U voortstompelen in
gekwetsten en vernederden overal.
U ziet mij aan in de ogen van wie
mij lief aankijkt en mij toelacht.

En o hoe voel ik mij een met U
in de schoonheid die mij omringt,
in alwat heilig en minne is en de
natuur waarvan ik deel mag zijn.

Dan mag ik nu wel als kleine monnik
eenmaal in de week, eenmaal per dag
ondergedompeld worden in de grootheid
van muziek en geheel opgaan in U?



HET IS MAAR EEN WEET

Als men er van uit gaat
dat in de werkelijkheid
niets van God is te merken,
is God de grote afwezige.

Zo gauw je gelooft
dat de werkelijkheid
het verschijnen van God is
is God de grote aanwezige.

Vanaf dat moment weet je
dat God de alminnende is
die je in jezelf en in
een ander levend ontmoet.

En dan is God ook de zanger
en danser, op die momenten
dat hij niet treurt om
de ellende op de wereld.



GEZONGEN OFFICIE

Aan het feit dat monniken hun officie zingen in plaats van bidden (zacht, hardop, recitatief), ligt een diepe levenswijsheid en -ervaring ten grondslag. Meer dan woorden vertolken klanken de emotie en de passie. Woord en klank is de hogere synthese van beiden.

Zal God meer luisteren en horen in zang dan in woorden? Misschien is zang én muziek nog veel heerlijker voor God. Muziek is de hogere taal van de mens - zang de diepere taal van de mens. Wanneer beiden samengaan is er het volle openbaren van de adem aller dingen : het eeuwig Woord.

Monniken zijn zo de vertolkers van het Woord van in den beginne, het Liefdewoord dat klonk in de tijd. Maar zij worden zelf ook gedragen door datzelfde Woord om bij dag en bij nacht staande te blijven als de zangers van de mensheid tot lof van de Eeuwige.



HET GROTE EERBEToon

Het zingen van het officie is bij de Kartuizers een natuurgebeuren. De zangwijze is gebaseerd op de natuurlijke levenscadans van spanning-ontspanning, van inademen-uitademen. Lichaam en geest zijn hier in harmonie, uiterlijke en innerlijke rust gaan samen.

Toen Minstreel dit bijna lijfelijk voelde, ontdekte hij al gauw het geheim van deze gewaarwording, die een constante ervaring van voldoening teweegbracht.

Het eerste halfvers van een psalm wordt in een fris pittig tempo gezongen - het tweede halfvers vertraagt naar het einde toe en eindigt in een zekere rust.

Daarna neemt de andere koorhelft het volgende vers over, fris en pittig, om daarna weer langzamer uit te zingen.

Minstreel vond dit de muzikale vertolking van het monastieke leven, waarin ten diepste aktie en contemplatie onverbrekkelijk met elkaar verbonden moeten zijn. Op deze wijze, ontdekte hij, was het psalmodiëren noch gehaast noch traag en dat niet door een gemiddeld tempo aan te houden maar door de afwisseling van tempi.

+

Het meest kenmerkende voor dit tijdeloze leven en zingen van de Kartuizers, kwam Minstreel telkens tegen op het einde van een psalm.

Dan stonden de monniken op uit hun koorbank, bogen zo diep als kon voorover terwijl de handen uit de grote wijde mouwen van hun habijt zich benedenwaarts vouwden.

Dan zongen zij, meer zeggend dan zingend, woord voor woord als bleven zij stilstaan bij ieder woord :
Gloria Patri et Filio et Spiritui Sancto...
zo meditatief beschouwend langzaam als stonden zij keer op keer, als was het de eerste keer, voor de troon van Gods heerlijkheid maar dan niet op afstand.

Het was het verstilde moment van vereniging en intimiteit met de liefdeseenheid van Vader Zoon en Geest.

+

Alsof zij dan terugkeerden tot de aardse werkelijkheid, werd het vervolg 'sicut erat in principio et nunc et semper et in saecula saeculorum. Amen' weer in het eerdere tempo van de psalmen hernomen.

Minstreel vond dit ultieme aanbidding.

Zo eren de Kartuizers de Drieëne God in verleden, heden en toekomst. Al van de 11e tot de 21e eeuw?



'G'

Het is geen toeval
maar het valt ons toe
dat de klok van de
Grande Chartreuse
en de klok tegen
onze achtermuur
dezelfde klank
en toon heeft.

Er klinkt een
zuivere 'G' :
de G van Goedheid
en van God.
Dit is de blije
heldere toonaard
waarin het leven
klinkt naar God.